

ληνισμός σὲ δύο χτῖρια μεγαλόπρεπα κ' ἔθνοςωσι-
κά: τὸ Νοσοκομεῖο καὶ τὸ Σχολεῖο τοῦ δασκάλου.
Τὴν αἰσθηματικὴν φιλανθρωπία μὲς τήνε κλη-
ροδότησε ὁ χριστιανισμός κ' εἶναι φυσικὸ πῶς θρη-
σκεία δημοτικὴ καὶ συμπονιαρικὴ τέτοιος ἀνίδεος καὶ
μολεμένες ἀρχές θά διδάσκει. Τὸ βροντοφώνησε ὡς
τόσο μὲ λόγια ματῶναφα ὁ Νίτσε πῶς ἀνάγκη νὰ ξε-
τινάζουμε ἀπὸ πάνω μας τὴ χτικιάρια ψυχοπῶνια
καὶ νὰ γίνουμε σκληροί, σίδηρο, ἀτσάλι ἀλύγιστο ποῦ
μπαινεῖ μέσα στους ἀνθρώπους καὶ τοὺς ξεκοντᾷ
καὶ τοὺς προγκάει. Τὸ ζήτησαν οἱ δαρβινιστάδες
πῶς ἡ φιλανθρωπία ἐμποδίζει τὸ φυσικὸ ζεδιάλεγμα
τῆς ἀδυναμίας ἀπὸ τὴν ῥώμη καὶ τὴν ὑγεία. Τὸ δι-
δάξαν οἱ κοινωνιολόγοι πῶς τὸ σώσιμο τῶν τσακι-
σμένων καὶ τῶ σακκίτηδων τὸ θεράπειο ζοδεύουν
ἀνώφελα παλῦτιμες ἐνέργειες καὶ πῶς ἔτσι στραβώ-
γεται καὶ ξεπλακνέται ἡ λογικὴ ζετυλιζία καὶ προ-
κοπὴ τῆς κοινωνίας. Τὸ εἶπε κ' ὁ φιλοτεχνίτης (Je-
sus W. K.) πῶς τῆς ἐλεημοσύνης ἡ μανία σταματᾷ
τὴν πραγματικὴν καλλιέργεια γκατὶ σκοτίζοντας τὸ
νοῦ μὲ διαστραμένες ἰδέες θολώνει τῆς ἀνώτερης
Κριτικῆς τὴν κυβέρνησι. Κι ὅμως μὲς ἀπ' ὅλο τὸν πο-
λιτισμὸ τῆς Δύσης καὶ τῆς βυζαντινῆς παραδόσεως σ'
αὐτῆνα τὴ φιλανθρωπία κολληθήκαμε μὲ λυσσιάρια
ζευξοσύνη καὶ σ' αὐτῆνα τὴν ἀρετὴν οἰχτήκαμε
σύψυχα.

Χρειαζεται ἡ πολιτικὴ τοῦ Καϊσάρ καὶ σπαρ-
τιατισμός ἐπιστημονικός καὶ τῆς καλοθανατικῆς ἀξιο-
πρέπεια γιὰ νὰ ξαγκίσουμε τὴ φυλὴν μας. Γιατὶ
φιλανθρωπία ὑπάρχει—φιλανθρωπία τῆς ἀλήθειας
καὶ τῆς ἠθικῆς ὑγείας—κι αὐτὴ φροντίζει νὰ δυ-
ναμώνη τὰ καλοφτειασμένα κορμιά, ν' ἀτσαλοδένη
τῆς γερῆς ψυχῆς, νὰ ῥίξη στὴ φωτιὰ τὴν ἐξώτερη
καὶ νὰ κόβη καὶ νὰ πετᾷ ὅ,τι βρίσκει ἀρρωστη-
μένο, χτικιάρικο, νικημένο, κλαφερό, κοφιο καὶ φλο-
μασμένο.

Ἄ θέμε ζωὴν δὲν πρέπει νὰ θέμε οὔτε χριστια-
νικὴ φιλανθρωπία οὔτε δασκαλοσύνην βυζαντινὴν. Πρέ-
πει νὰ νοιώσουμε τὸ σκελετὸ μέσα μας. Πρέπει νὰ
γεννήσουμε καὶ νὰ μορφώσουμε ἀντρες μυαλωμένους,
κορμιά δαρικῆς, καρδιῆς ἀσκληυτες. Σαφῆς καὶ συμ-
πονιῆς καὶ χατῖρια καὶ θολὰ χαμόγελα νὰ λείψουν.
Ἄγεραι τῆς ψυχῆς καὶ τῆς σάρκας ὠρίμασμα καὶ
ξεσκλάβωμα τῆς μιλιῆς—αὐτὰ νόμοι νὰ γενοῦνε καὶ
μὲ τέτοιου νεροῦ τὴν αὐγερινὴν δροσιὰν νὰ σαγγου-
τάι τὰ σώματα τῆς μαρμαρόχυτης γενιῆς.

Delenda Carthago! ξεφώνησε ἀκούρατος ὁ Κά-

τωνας. Καὶ μεις ἔχουμε τὴ δική μας, τὴν ἐσωτε-
ρικὴν, τὴν δυσκολοπαρτή. Καρχηδόνα—πατρονομικὴ
ἀπολιμία, γάρωμα, ψαρῖσινη, ψευτιὰ, γλωσσικὴ,
πολιτικὴ κακορίζικη, κοινωνικὴ ἀμορφωσιὰ, ἐκκλη-
σιαστικὰ χολκαμπάζικια. Νὰ χαθοῦν, νὰ σκροθοῦν,
νὰ φύγουν. Delenda Carthago!

ΕΡΜΟΝΑΣ

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Κουφοθαροῦσα πῶς σὲ ἔβασα, κυρά μου,
Κ' ἐρωτεύθουσά τ' ἀστέριά τ' οὐρανοῦ
Κ' ἔβλεπα τὰ μωανύχια τὴν ψυχὴν μου
Σ' ἀπὸ μέσ' ἀπ' ἀθώρητη καρρῆ βουνοῦ.

Καὶ τώρα πάλι στήν ἀγνὴν σιέκ' ὁμορφιά σου
Σὲ δύο γοργὰ ματιὰν γέρονω ξεψυχῶ
Καὶ βλέπω πῶς τὰ ἴδια μάτια τὰ δικὰ σου
Καθρεφίζουσι ἀπ' τὴ γῆ σὶδὸν οὐρανοῦ.

Ἐπρόβαλες καὶ σβύσανε κ' ἀνεγερῶν καὶ τ' ἀστρα
Κι οἱ ἀνθὼι ἔχασανε τὴ θείαν ὁμορφιά τους
Ρίχν' ἡ θωρή σου τῆς καρδιάς τὰ ραγιόμενα κί-
[στρα
Καὶ καθε κἀλλη χάνονται μπρὸς σὴ βασιλοῦσά τους:

Σβύσαν' τὰ μόνὰ ποῦ θωρῶ ἀστρα τὰ δύο σου
[μάτια
Καὶ μόνου δλεῦσάου ἀνθὼι ἀπὸ ῥόδινα χειλάκια
Δαυλοκοπήσαν κ' ἐρεξαν τ' ἀνήλιαγά μου πλάτια
Κ' ἐμύρωσαν κ' ἐσκόλισαν τὰ ἐρημικὰ σοκάκια.

ΝΑΣΙΠΠΟΣ

Ἡ ΔΗΘΗ (τοῦ Heredia).

Ἐ τὸ ψῆλωμα τοῦ ἀρωτηριῶ ὁ ἀρχαῖος ναὸς πλαγιαίζει
καὶ ἔς τὰ πύρρα θεμέλια τοῦ ὁ θάνατος σφιράζει
μὲ μαρμαρόπλαστες θεῆς χαλκοῦς πολεμιστάδες,
ποῦ σάβανο ἔχ' ἡ δόξα τους τῆς ἀγρίας πρασινάδες.

Μόνου τὰ βῶδια τοῦ ὁ βοσκὸς ἔαν κἀποῦ ἐκαὶ ποτίζει
κ' ἔλθουσ τὰς θάλασσας τῶν οὐρανοῦ καὶ τὰ πελάγη γισμίζει
μὲ μωρελοῖ πανάρχαιο, ποῦ παίζει ἔς τὴ φλογερά,
φαντάζει ὁ μαῦρος ἤσκιος τοῦ μέσ' ἔς τὸν γλαυκὸν αἰθέρα.

Ἡ μάνα ἡ γῆ, γιὰ τοὺς νεκροὺς θεοὺς στοργὴν γιομάτη
τὸ Μάη, ἔαν κἀτὶ μάταιο γι' αὐτοὺς νὰ γλυκολεῖ
ζῶνει τὰ στυλοκεφάλια μὲ δλόχλωρον ἀγκάθι.

Μὰ ὁ ἀνήρωπος ἀδιέφορος καὶ μὲ στεγνὸ τὸ μάτι
Θωρεῖ τὴν ἀπόκαμ' ὄνειρο κ' ἀκούει ἔς τὰ γῆχια βᾶθ'
τὴ λυπημένη θάλασσαν, ποῦ τῆς Σειρήνας κλαίει.

ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ ΒΟΣΠΟΡΙΤΗΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξωτε-
ρικὸ ἀρ. 10
20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κδόκια τῆς Πλατείας Συν-
τάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν
Σταθμοῦ Τροχιόδρομου (Ὁφθαλμιατρεῖο), Σταθμοῦ
ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπω-
λεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια)
στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» Γ. Κολάρου.
Ἡ συνδρομὴν πληρώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνός
χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
ΚΑΙ
ΠΡΑΜΑΤΑ

ΕΚΑΤΟ

τόσοι μάρτυρες παρουσιάστηκαν στὸ κακουρ-
γοδικεῖο νὰ κατηγορήσουν ἢ νὰ περαιοπιστοῦνε
τὸ Μητσέα, κ' ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ οἱ πενήντα, ἂν
ὄχι οἱ ὀγδόνητα, ἔπρεπε νὰ ὀδηγηθοῦνε δεμέ-
νοι χεροπόδαρα στήν Εἰσαγγελία γιὰ ψευτο-
μαρτυριὰ δὲν παρουσιάστηκε τόσο ἀδιάντρο-
πα σὲ δικαστήριον ὅσο στὴ δίκη τοῦ Κωστα-
γερακάκη. Ψέματα μὲ τὸ τσουβάλι κ' ὀλοῖ
σὶδὸν «ὄροκο ποῦδωσαν» καὶ «τὸ βεβαιώνω στὴ
στρατιωτικὴν τιμὴν μου». Διαβάσεις τὰ πρα-
χτικὰ τῆς δίκης καὶ τὰ χάνεις. Καὶ λυτῶσαι
τοὺς δυστυχημένους ἐνόρκους ποῦ δᾶχαν τὸν
κίντυνο αὐριο ἂν ἡ δίκη δὲ σταματοῦσε, νὰ κα-
ταδικάσουν ἕναν ἀδῶο ἢ νὰ θωώσουν ἕναν
ἐνοχο, ἀφοῦ κανένας ἐνορκος, κ' ὁ προσεχι-
κώτερος, δὲ δὰ μπορούσε νὰ σὲ βεβαιώσει σή-
μερᾷ ἂν εἶναι ἐνοχος ἢ ἀδῶος ὁ Μητσέας,
ποῦ κατηγορεῖται πῶς ἔβαλε τὸν Κωστα-
γερακάκη νὰ σκοτώσει τὸ Ντεληγιάννη.

Μὰ μονάχα ἡ ψευτομαρτυριὰ θωάβεψε σ'

Ἡ ΡΗΝΑ (ξαρμασμένα). Πῶς; Σκέδια μόνε-
χα; Κ' ἐγὼ ἡ ἀβίωση λογαριαζα γλήγορα νὰν τὰ
πῶς ζωντανεῖται.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Τὸ ἴδιο κ' ἐγὼ. Νὰ δούμε.

Ἡ ΡΗΝΑ. Τὰ εἶπες τοῦ πατέρα;

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Ὅαν τοῦ πᾶ πᾶ, σήμερα κίολας.

Ἡ ΡΗΝΑ. Καὶ τοῦ Ἀποστόλη;

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Τοῦ Ἀποστόλη; Μ' αὐτόνε δὲν
κάνω τέτιες κουβέντες, μὰ οὔτε ἄλλες. Τονε ντρέ-
πομαι.

Ἡ ΡΗΝΑ. Κ' εἶναι τόσο καλός...

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Καλός, καλῶτατος. Καὶ γι' αὐτὸ
ἴσια ἴσια τονε ντρέπομαι. Τὸ μόνου τοῦ κακοῦ, ποῦ
δὲν ἔχει θέληση κ' ἀφίνεται νὰ ὀδηγῆται ἀπ' ἄλ-
λους. Ἐμοιάσε τῆς κἀνας, κ' ἐγὼ τοῦ πατέρα
σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ὅ,τι λείπει τοῦ Ἀποστόλη
τοῦω, καὶ μακαρὶ νὰ μὴν τοῦω, γκατὶ ἡ θέλησή
μου πάντα στὸ κακοῦ μὲ τραβῆζε. Ὁ Ἀποστόλης
τρεπατάει μὲ τὴ θέληση τῆς Ἐλπίδας κ' εὐτυχι-
σμένος ὅποιος πετύχει τέτιον ὀδηγῶ.

Ἡ ΡΗΝΑ. Πῶς το τότε τῆς Ἐλπίδας.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Τῆς Ἐλπίδας; Τῆς γῆ εἶπα καὶ
πέταξε ἀπὸ τὴ χάρα τῆς. Αὐτὴ δὲν εἶναι ὑναίκα,
εἶναι ἀγγελος.

Ἡ ΡΗΝΑ. Νάναι τόσο καλοὶ οἱ ἀγγέλοι; Στὴ

μεγάλη μου ἀπελπισία σ' αὐτῆνε πράπτεσα καὶ
τῆς ἀνοῖξα τὴν καρδιά μου. Ἐβλαψε μὲζὴ μου σὰ
δέκα φορές ἀδερρῆ. Μὲ πῆγε καὶ στὸν πατέρα καὶ
τοῦ τὰ εἶπε ὀλα μπροστὰ μου. Ὁ πατέρας μ' ἀγ-
κάλασε καὶ μὲ φίλησε. Ἄν ξαναγαγγίσει, μου εἶπε,
ὁ Γιάννης, δικός σου ἔ, δὲν ξαναγαγγίσει, θὰ μείνει
σατὶ μου, γῆρε τοῦ παιδιοῦ μου...

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Ὁ ἅγιος ἀθροπος... (Παίρνει
καρόκλια καὶ κάθεται σμὰ τῆς).

Ἡ ΡΗΝΑ. Ἀπὸ τότε τίποτα δὲ μούλεψε. Ἐ-
νόραθὰ στὰ ὑπέρτια, μὰ κ' αὐτοὶ μὲ βοηθοῦσανε στὰ
γέρα. Μέρα καλὴ δὲν ἦρθε ποῦ νὰ μὴν ὀτελεῖται τὴ
Μαρίω νὰ μὲ κάλῃσουνε νὰ φάω μὲζὴ τοῦω. Μὰ σὲ
τραπέζι, θάρρεῖς, βροσχομαστε γιὰ σὲ λειψάνο; Ἐρω-
τάμε δὲχῶς νὰ βγαζοῦμε μιλία καὶ ποτε ποτε κἀνα
δάκρ' ἔφευγε καὶ κυλοῦσε στὸ πιάτο μου. Μὰ καὶ
τὰ μάτια τοῦ πατέρα καὶ τῆς Ἐλπίδας δὲ μὲνανε
στεγνά...

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Καὶ σ' ὄλ' αὐτὰ ἐγὼ ἡ ἀφορμή!

Ἡ ΡΗΝΑ. Μονάχα ὄταν ἔτρωγε καρρῆ, φορὰ
μὰζὶ μὰς ὁ δασκαλός, μὲ τὸν ἀκφῶ τοῦω, γελῶσαμε
λίγο. Δὲν φέρεις γῆραστὰ ποῦ τονε κἀναγε ἔ, τὸκ σο-

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Τὸ δασκαλός...

Ἡ ΡΗΝΑ. Χμ! Κι αὐτόνε... Μὰ κείνος ὁ ἀνι-

ψὸς του, ὁ Φωστήρας, εἶναι κ' ἂν εἶναι...

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ (χαμογελώντας). Ἀλαφροῦτσι-
κος! Αἱ;

Ἡ ΡΗΝΑ. Πολὺ, παραπολύ. Καὶ νὰ ἰδεῖς ποῦ
μὲ γλυκοκοιτάζει κίολας. Μὰ καὶ τὴν Ἐλπίδα δὲν
τὴν ἀφίνει παραπονεμένη. Ἐκρῶ, μὲ καθε γυναίκα
ἴδια θὰ φέρνεται.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Ἀρρώστειά του κ' αὐτὴ, ἀγιά-
τρευτὴ ἀρρώστειά, νὰν τὸ πιστέθει πῶς ὄλες τὸν
ἀγαποῦν. Τὸ ἔα εἶπα μὲζὴ, πρὶ φύγω, τοῦ τὰ
εἶπα καὶ λίγο θυμωμένα μὰκιστα καὶ τῶρησε στὰ
γέλια. Τῆς δικῆς σου χάρες, μου εἶπε, τῆς φορτῶνεῖς
σ' ἄλλους. Δὲν ξέρω ἂν ἔχω ὄλες τῆς ἄλλες χάρες
του, ἔχει ὅμως ὁ Φωστήρας καὶ μὲ πρόστυγιά ποῦ
δὲν τὴν ἔχω.

Ἡ ΡΗΝΑ. Πρόστυγιά ὁ Φωστήρας; Ξέρω,
ξέρω! Μιλᾷει ὀλοῖνα γιὰ τὴ μάθησή καὶ γιὰ τὴν
ὀμορφιά του! Χᾶ, χᾶ, χᾶ! Γιὰ τὴν βυζαντινὴν του
βέβαια ὀμορφιά!

(Ἀκλουθεῖ)

ΖΗΝΙΑ Π

ΑΖΗΤ Π

ΑΖΗΤ Π